

S. Joannis ad literam usurparent. Sed nunquam Ecclesia Catholica superstitiones illas & singulares caeremonias admittit. Quamvis autem certum ejus Textus sentium, Ille vos baptizabit in Spiritu S. & igne, nullum determinaverit, permittit singulis facultate intelligendi sententiam, sive de igne Purgatorii, sive de tribulationibus & malis hujus vitæ; semper tamen eorum

sensum improbat, qui de materiali aliquo igne in administratione Baptismatis necessario dictum interpretati sunt.

De Baptismo Jesu Christi nomine, collato singularem Dissertationem in Commentario super Acta, & de Baptismo pro mortuis alteram in Commentario itidem super primam ad Corinthios dedimus.

DISSERTATIO

DE PECCATO IN SPIRITUM SANCTUM.

QUÆ huic Dissertationi argumentum præbet difficultas, tanquam omnium maxima & majoris momenti, quæ in Scriptura uspiam occurrant, à S. Augustino reputatur (a); cui nonnumquam etiam accedit suffragium, solâ spectatâ sententiarum, quæ Patres & Interpretes inter se committit, varietate. In prorsus enim quibusque facile convenitur, eoque satis certo indicio quætionis alicujus ambiguitas proditur, si in varias sententias abitum est. Duo igitur in præsentia disquirenda sunt. 1. Quæ in dolis & natura peccati in Spiritum Sanctum. 2. Quo sensu nunquam in hoc mundo, sed neque in altero, remitti crimen illud dicatur.

a Aug. Serm. olim. 11. nunc 71. n. 8. Foris in omnibus Scripturis nulla major quaestio, nulla difficilior invenitur.

b Epist. 4. ad Serapion. n. 8. 9. 10.

c Origen. in Jo. to. 2. edit. Huet. pag. 359.

nam. Cùm verò Fidelis aliquis culpam admiserit, in Spiritum S. peccat, nec veniam meretur. Quare irremissibile ejus crimen censendum.

Verbis quidem aliquantum discrepat Theognostus, reapse tamen consentit. Quicumque, ait, primum & secundum aggerem transgessit, nempe jussionis Patris vel Filii transgressus est, veniam tamen petens impetraverit. Quem autem tertium vallum non coeruerit, nempe præceptum quod sibi Baptismate jam initiato datum est, nulla illi veniæ spes superest. Pater & Filius imbecilles & imperfectos docent; Spiritus S. perfectos. Cùm prioribus vigor remissus agendum, in alios justitiæ vigorem exerendus est. Hæc porro moribus Ecclesiæ primorum sæculorum satis consonant; cùm scilicet crimina post Baptismum commissa non nisi ægrè & post diuturnam admissam poenitentiam condonabantur.

Neutram ex his interpretationibus probat S. Athanasius; scitè enim observat, Phariseos, quos Jesus Christus alloquebatur, ab ejus Baptismate alienos, nihil æque potuisse eorum, quæ ab illo dicebantur, neque ex eorum esse poterant numero qui crimen in Spiritum S. committere, jure meritoque reputari potuissent; cùm illorum scelera potissimum Jesum Christus suggillaret. Addit pariter, vix in eo Textu agi de criminibus tantum post Baptismum admissis potuisse; unde enim alioqui, ait, Apostolus nec veniam Corinthiis incestuosi (d), neque prævaricatorum Galatiæ (e), non desperatur; unde Novati dogma fores poenitentia & veniæ peccantibus post Baptismum claudens rejicit Ecclesia? Ad Textum Apostoli quod spectat, quo scilicet peccatum post Baptismum admittentes nunquam renovari posse per poenitentiam asseritur, S. Athanasius, & plerique ex Patribus contendunt, nunquam fieri potuisse, ut qui semel post Baptismum prolapsi sunt iterum, novo Baptismate à priori non dissimili reventur; nunquam enim Ecclesia juxta hanc S. Pauli definitionem, alterum à priore Baptismate vel probavit vel toleravit.

d 2. Cor. 11. 10.

e Galat. 4. 19.

f Epist. 4. ad Serapion. n. 12. Vide & Serm. in Matth. to. 2. oper. nov. Collect. Vet. PP.

Contendit igitur S. Athanasius (f) crimen

men in Spiritum S. ipsum esse Pharisæorum, & similis farinae hominum, crimen, qui in lectione Scripturæ versatissimi, nullumque habentes ambigendi locum, ut de Jesu nil nisi probum reclamque suspicarentur, ejus tamen opera malo spiritui deputabant, malo consilio suo id præstantes, ut Deum concedere Dæmoni locum cogere, nihilque amplius potestatis Filio Dei, quam Dæmoni permetterent. Quamdiu cum assumpta à se hominis natura res erat, injurias omnes æquo animo Jesus toleravit, excusavit ignorantiam; cùm verò opera, quæ à Deo ipso præstabantur, quæque unicum autorem S. Spiritum præferebant, ad malum spiritum detorqueri intelligeret, reos æterni supplicii illos pronuntiavit.

Ceterùm quod peccata in Filium hominis remitti, irremissa vero damnari crimina in Spiritum S. asseruntur, non ita reputandum est, quasi S. Spiritus Filio major habeatur; ambo enim in unam coalescentes naturam, unum eundemque Deum constituunt. Id ergo tantum insinuat, prolata in Spiritum S. blasphemiam grandius esse, quàm si in Filium pronuntiaretur, scelus & crimen. Quicumque enim in Filium effutitur humanam ab ipso susceptam naturam injuriâ afficiunt, quemadmodum constanter observat S. Athanasius; sed in Spiritum Sanctum blasphemiam ipsam Dei naturam probro ducunt, & contemptui. Porro ad advertendum juvat, nomine Sancti Spiritus à S. Athanasio Divinam Verbi naturam reddi; quæ loquendi phrasim apud veteres PP. obtinet. Addit, Magos Pharaonis, quos religio ipsa, & professio exercebat, minoribus tamen præ Pharisæis tenebris obvolutos fuisse; inspectis enim prodigiis à Moyse patris, Dei in illis opus agnoverunt (g); cùm interim Pharisæi prodigia Jesu Christi suis oculis obversant, ad Magiam & incantationes detorqueant. Non abs re itaque Christus omnem illis veniæ spem tum in hoc mundo, tum in altero futuro prædidit. Ad quem enim illis confugiendum esset, si Divinam à Filio naturam abjudicarent? Quam sibi vitam, quam felicitatem reliquam fecerant, qui vitam, veritatem, & viam Cælorum recusaverant?

g Exod. 8. 19.

h In Matth. e. 12. & c. 31. n. 5. i Theophyl. Antioch. Comment. in Evangel. lib. 1.

Eadem, ac S. Athanasio, sententia sedit S. Hilario [b], & Theophylo Antiocheno (i), qui omne criminis in Spiritum S. scelus constituunt in negata Filii divinitate: Cùm cetera dicta gestaque liberali veniâ relaxentur, ait S. Hilarius, caret misericordiâ, si Deus negetur in Christo. Nominè S. Spiritus, eadem ipse cum S. Athanasio sentiens, designatam credit ipsam Dei naturam. Quid enim, ait, tam extra veniam est, quàm in Christo negare quod Deus sit; cum in Spiritu Dei opus omne consummet? Non tamen negat S. Doctor, crimen illud poenitudine expiari potuisse, cum ipse in Matth. 18. n. 10. pronunciet: Omnium omnino peccaminum veniam nobis Dominus largitur; largitus est autem, ait, Judæis, quorum scelere cruci traditus fuerat. Idem, nec obscurè, insinuat pluribus in locis S. Athanasius (k), docens neminem veniam rogantem vacuum à Jesu Christo remitti, nec blasphemum quidem; sed qui in crimine perseveraverit, illum damnari; namque, ait, condigna poenitentia omnia delet peccata.

rat. Idem, nec obscurè, insinuat pluribus in locis S. Athanasius (k), docens neminem veniam rogantem vacuum à Jesu Christo remitti, nec blasphemum quidem; sed qui in crimine perseveraverit, illum damnari; namque, ait, condigna poenitentia omnia delet peccata.

De peccato in Spiritum S. non semel mentem suam prodidit S. Augustinus. Cùm semel illi excidisset (l), scelus illud in eo potissimum constituit, quod fraternam charitatem invidiâ, iniquitate, impeteretur; ad jiciendum his censuit in Retract. lib. 1. cap. 19. peccatum illud tunc potissimum effici irremissibile, cùm pessima hæc cordis habitudo ad extremum usque spiritum perseverat. Et in Exposit. Epist. ad Roman. 14. Ille peccat in Spiritum S., ait, qui desperans vel irridens, usque contemnens, prædicationem gratiæ, per quam peccata diluuntur, & pacis, per quam reconciliamur Deo, detrectat agere poenitentiam de peccatis suis, & in eorum impiâ atque mortifera quadam suavitate perdurandum sibi esse decernit, & in finem usque perdurat. Eadem alibi repetit, atque constans est Augustini sententia: Peccatum in Spiritum S. nullum intelligitur, nisi perseverantia in malignitate cum desperatione indulgentiæ Dei (m). Ad dit, nemini hominum permitti, ut de alicujus hominis superstitis poenitentia desperet, cùm diviniæ miserationis thesauri tam immensâ beneficiorum copiâ redundent, ut qui hodie obfirmato in malitia est animo, cras tangi possit & ad Deum inclinari. Stavit proinde evitandam esse mentem in malo obfirmatam, inhærendum Ecclesiæ, cui uni remittendorum criminum potestas demandata est, ut criminis in Spiritum S. venia tandem impetretur.

Porro crimina in Spiritum S. plura & varia distinguit (n), ut negantium Ecclesiæ, divinitatem S. Spiritus, sicut & eorum qui prodigia Jesu Christi ad incantationes detorqueant. Ex his tamen criminibus nullum reipsa veniam excludit, nisi unâ exceptâ finali impoenitentia. Refutat pariter idem vir sanctus Origenem, ceterosque, autumantes crimina post Baptismum admittenda blasphemias esse in Spiritum S. defendit autem, nec immeritò, Jesum Christum nullum peculiare crimen, sive Christianorum tantum sive Judæorum suggillasse, sed ejus potissimum generis crimen reprehendisse, quod omnes pariter homines committerent; crimen non difficilis tantum veniæ, & indulgentiæ, sed prorsus irremissibile. Porro nullus est criminis desperanda venia, nisi finalis tantum impoenitentia; cùm Ecclesia pro resipiscentiâ peccatorum omnium preces exhibeat, horteturque omnes, ut tandem ad bonam frugem redire satagant. Hoc de peccato in Spiritum S. universum S. Augustini systema, quod post S. Doctorem ceteris in Ecclesia Latina pluribus arrisit.

S. Joannes Chrysothomus hom. 42. in Matth. & Author Operis Imperfecti in Matth. hom. 31. sub S. Chrysothomi nomine vulgatus; S. Isidorus Pelusiota lib. 1. Ep. 59. alique plures in eo crimen in Spiritum

k Serm. in Matth. to. 2. nov. Collect. Vet. PP. Ita & de communi essentia, & respons. ad qu. 12. ad Antioch. & fragm. in Comment. in Matth. tom. 1. par. 2. l Aug. l. 1. de Serm. Dom. in monte cap. 22.

m Aug. Ibid. n. 21. Vide & Serm. 71. nov. Edit. num. 20. & c. Et Ep. 85. nov. Edit. n. 5. Hoc peccatum est duritia cordis usque ad finem vitæ.

n Aug. Serm. 71. n. 8. 9. & 10.